

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/3/2016
Identifikačné číslo spisu:	2016898396
Dátum vydania rozhodnutia:	12.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2016898396.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 12. apríla 2016, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Štefana Harabína v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia, prerokoval odvolanie odsúdeného W. E. , proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. februára 2016 , sp. zn. 3 Ntc 1/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného W. E. s a z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 16. februára 2016, sp. zn. 3 Ntc 1/2016, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodol o uznaní rozsudku Okresného súdu Garwolin z 27. augusta 2013, sp. zn. II K 212/2013, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Siedlce z 24. júla 2014, sp. zn. II Ka 293/14, ktorými bol W. E., nar. XX. U. XXXX v F., občan Slovenskej republiky uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa článku 177 § 2 Trestného zákona Poľskej republiky v súbehu s článkom 177 § 1 Trestného zákona Poľskej republiky v súvislosti s článkom 11 § 2 Trestného zákona Poľskej republiky na tom skutkovom základe, že

22. apríla 2012 v mieste M., cesta č. XX, obec E., okres G., kraj G., z nedbanlivosti porušil zásady bezpečnosti v cestnej premávke tak, že ako vodič ťahača značky G., evidenčné číslo I. s návesom evidenčné číslo I., nevenoval dostatočnú pozornosť jazde, neprispôbil rýchlosť obmedzeniam z cestovných značiek a narazil do osobného vozidla značky H, evidenčné číslo X. s príviesom evidenčné číslo X. a potom do peších za týmto vozidlom R. N., C. N. a L. R. a následne do ťahača značky G. evidenčné číslo X. s návesom evidenčné číslo E., v dôsledku toho bol usmrtený L. R., ktorý mal zlomenú kľúčnu kosť, viaceré zlomeniny rebier, roztrhnuté pľúca, vnútorné krvácanie, úrazy pečene, ľadvín, sleziny, čriev, zlomeniny dolnej ľavej končatiny, zlomeniny horných a dolných končatín, kosti nosa, odreniny pokožky, modriny, ďalej R. N. mal úraz hlavy s otrasom mozgu, zlomenú kosť pravej ruky a pracovnú neschopnosť nad 7 dní.

Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov a súčasne mu bol uložený aj trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel v trvaní štyroch rokov.

Krajský súd zároveň rozhodol o nariadení výkonu uloženého trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky v trvaní 730 dní a o zaradení odsúdeného na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Slovenskej republiky do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený W. E.. V odôvodnení odvolania uviedol, že celé trestné konanie pred súdmi Poľskej republiky považuje za nezákonné a porušujúce jeho základné práva. Došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, pretože v konaní pred súdom prvého stupňa nemal obhajcu a konanie bolo vedené v poľskom jazyku, ktorému nerozumie. Takýmto postupom bol, podľa jeho názoru, porušený nie len Trestný poriadok Poľskej republiky, ale aj Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach a Medzinárodná zmluva medzi Československou socialistickou republikou a Poľskou ľudovou republikou o právnej pomoci a úprave právnych vzťahov v občianskych, rodinných, pracovných a trestných veciach.

Dôvodil, že nebol žiadnym spôsobom informovaný o tom, že rozsudok bude zaslaný na uznanie a výkon na súd v Slovenskej republike a taktiež, že nebol vyžiadaný jeho súhlas.

S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolaniu vyhovel, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vyslovil právny názor smerujúci k odmietnutiu uznania a výkonu rozsudku Okresného súdu Garwolin v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Siedlce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania odsúdeného W. E. preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu o uznanie a výkon citovaného rozhodnutia, po písomnom vyjadrení prokurátora rozhodol v zákonnej lehote o predmetnej otázke na neverejnom zasadnutí Krajský súd v Trnave ako súd vecne a miestne príslušný. Postupoval tak na podklade predložených relevantných častí procesného spisu obsahujúceho všetky nevyhnutné dôkazy a pretože dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ďalej najvyšší súd zistil, že krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, keď si pre rozhodnutie o uznaní predmetných rozhodnutí zabezpečil aj vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Trnave, pričom prokurátorka vo svojom vyjadrení k ich uznaniu zaujala kladné stanovisko.

Krajský súd postupoval správne, keďže v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. nebolo potrebné skúmať či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a uznal vyššie citované rozsudky súdov Poľskej republiky. Poľská strana požiadala totiž o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky (trestná sadzba pre daný trestný čin podľa Trestného zákona Poľskej republiky je stanovená od 6 mesiacov do 8 rokov) a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením ku kategórii trestných činov uvedených v odseku 3.

Najvyšší súd, rovnako ako súd krajský, nezistil žiadny dôvod na odmietnutie uznania a výkonu predmetných rozhodnutí uvedený v ustanovení § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, a to ani dôvod uvedený v § 16 ods. 1 písm. g/ predmetného zákona (odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním a výkonom rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje). V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na článok 6 bod 2 písm. a/ Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii,

podľa ktorého sa súhlas odsúdenej osoby nevyžaduje, ak rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

Taktiež správne postupoval krajský súd, keď pri uznaní predmetných rozhodnutí rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí a akceptoval výrok o vine a uznal aj výrok o treste odňatia slobody tým, že ho ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Prvostupňový súd nepochybil ani v prípade, keď odsúdeného W. E. v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia, keďže odsúdený nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

K odvolacím námietkam odsúdeného možno len uviesť, že boli Najvyšším súdom Slovenskej republiky vyhodnotené ako nedôvodné, nakoľko rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia má svoj presný procesný postup a vyžaduje splnenie určitých materiálnych podmienok, predovšetkým podľa § 15 a nasl. zákona č. 549/2011.

Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a/ až m/, ods. 2 Zák. č. 549/2011 Z. z. vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia a v prípade, ak súd nezistil takéto dôvody na jeho odmietnutie a výkon, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 Zák. č. 549/2011 Z. z.).

Z citovaných ustanovení uvedenej zákonnej normy vyplýva, že prvostupňový súd, v prípade štátneho občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16 nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie teda nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk.

Z pohľadu vyššie uvedeného sú odvolacie námietky odsúdeného W. E. irelevantné, a ako také ich odvolací súd nemohol akceptovať. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolanie zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.